

Epistula I Stephani comitis Carnotensis ad Adelam uxorem suam., ed. H. Hagemeyer, Die Kreftzugsbriefe aus den Jahren 1088—1100, Innsbruck 1901, str. 138—140.

Dopis Štěpána z Blois jeho ženě Adèle(12)

Hrabě Štěpán hraběnce Adèle, nejmilejšímu druhu a ženě — vše, co si může jeho duch představit krásného a příjemného. Věz, moje lásko, že jsem dorazil do Romane (rozumněj Byzance) se všemi počtami a v dobrém tělesném zdraví. Pospíši jsem si ti napsat z Konstantinopole o svých záležitostech a o tom, co se stalo na cestě. Ale poněvadž posel mohl utrpět cestou úhonu, píše ti o tom podruhé.

Dorazil jsem z boží vůle do Konstantinopole s nesmírnou radostí. Císař mě přijal laskavě a se všemi počtami, doslova jako svého syna, a zahrnul mne velmi štědrými a velmi drahocennými dary. Vcelku ve všem našem božím houfu není věvodý, hraběte ani jiné významné osobnosti, které by důvěřoval a přál tolik jako mně. Ano, má drahá, jeho císařská Výsost mně často připomenula a připomíná, abych světil jeho péči jednoho z našich synů; sliboval, že ho zahrne takovými počtami a takovou vážností, že mu i my budeme závidět. Říkám ti upřímně, že v současnosti není na zemi mezi živými žádného takového člověka. V nejšíťější míře obdarovává naše knížata, ulehčuje postavení rytířů, krmí chudinu dary.

Nedaleko Nikáje leží pevnost Civelot, blízko u pevnosti je mořský záliv, po němž se dnem i nocí plaví vlastní lodi císařovy, aby přivezly potravu nesčetným chudým poutníkům v pevnosti, jimž se každodenně potřava rozděluje. V naší době, jak se zdá, by se nenašel panovník tak vznešený ve všech ohledech svého jednání a myšlení. Tvůj otec, má mlovaná, rozdával mnoho a mnohým, ale tolik toho nebylo. Chtěl bych ti sdělit o něm jednu drobnost, abys alespoň poznala, jaký je to člověk. Po deseti dnech, během nichž nás s velkými počtami držel u sebe, jsem jej opustil jako otce. On sám dal příkaz, aby mně připravili lodi, na kterých bych rychle přeplul klidnou mořskou úžinu, která omývá město. Říkali, že prý je ta úžina bouřlivá a nebezpečná, ale to není pravda. Je jí možno důvěřovat ještě víc než Marne

1) 6.5. - 6.6.

13. Rab. června,

30 + 2 - 13 =

19

nebo Seině. Poté jsme připluli v další záliv, zvaný zálivem svatě-
ho Jiří. Obrátili jsme svou cestu do Nikomédie, města zbořeného
Turky, kde trpěl za Krista svatý mučedník Pantelejmon a kde je
záčátek a konec tohoto zálivu. Potom jsme s božím požehnáním
pospíchali k velkému městu Nikáji.

Nikáju obklopují podivuhodné hrady s více než třemi sty vysokými věžemi. Zde jsme naši odvážné turecké vojáky a bezpečné oddily boží, které se již čtyři týdny byly na život a na smrt s Nikájskými. Krátce před tím, než jsme přišli k vojsku, se chystal Sulejman k boji, napadl nečekaně s ohromným vojskem naše a chtěl se tímto úderem probít do města, aby pomohl svým. Ale božím milosrdenstvím dostal tento nedomyšlený záměr jiný výsledek. Naši se rychle připravili a rozhodně se střetli s Turky. Ti se k nim obrátili zády a utekli. Naši je bez přestání pronásledovali, mnoho jich pobili a zahnali je na velkou vzdálenost. Nebyť nepřátelských hor, které naši neznali, byl by nepřítel v onen den utrpěl nenapravitelnou porážku. Z našich nikdo nepadl. Potom všechny naše houfy společnými silami udeřily, uvedly do pohybu vrháče a luky a pobily množství Turků i jejich velitelů.

Z našich byli vskutku také někteří zabiti, ale nebylo jich mnoho; ze znamenitých rytířů nikdo, kromě Balduina Flanderského z Gentu. Naši vznešení velitelé viděli, že Nikáju chrání, jak jsem již řekl, věže, jichž nelze dobyt běžnými prostředky, dali si tedy nemanou práci, aby vystavěli mimořádně vysoké dřevěné věže se střílnami a postavili různé stroje. Když to Turci viděli, polekali se a sdělili císaři, že jsou ochotni vzdát se města pod podmínkou, že jim povolí vyjít z města, být i bez majetku a v okovech, a že jim zaručí život. Když se o tom vznešený císař dověděl, přišel k nám. Neodvažoval se vejít do své Nikáje, aby mu neublížil bezpečný lid, který ho uctíval jako svého otce. Přiblížil se k nám po moři na ostrov a všechna naše knížata kromě mne a hraběte z Toulouse pospíšila mu v ústřety, aby se s ním podělila o radost z vítězství. Přijal je, jak se ukázalo, s velikým uspokojením. Zvláště silně se císař radoval, že jsem zůstal u města, doslova jsem mu daroval horu zlata. Zůstal na ostrově a rozdělával kořist takovým způsobem, že všechno drahocennější, jako zlato, drahé kameny, stříbro, oděvy, koně apod., dostávali rytíři a potravu dostávali pšánci. Kromě toho sliboval podarovat i z vlastní pokladny...

143

A tak 19. června měl Bůh slavný den. — Padla velká Nikája.

V knihách se říká, že svatí otcové původní církve konali v Nikáji koncil a vyhubili ariánskou herezi a upevnili víru ve svatou trojici. Nyní se všechno město, které někdy vypadalo jako ztělesnění jeho, stalo z boží milosti bezpečnou jistotou božích služebníků. Nakonec ti řeknu, má lásko, že pokud nás nezdrží Antiochie, pak budeme za pět týdnů v Jeruzalémě. Buď zdrávai

144